

fechtungsordnung, Vídeň 1916, str. 161, 162, Voska, konkursní, vyrovnací a odpůrčí řády, Praha, 1931, str. 559, a rozhodnutí, uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 1.516).

Čís. 12791.

Stavitel, jenž zavedl neodborným provedením stavby příčinu k tomu, že si stavebník přibral odborníka ke zjištění vad, jest práv stavebníku náhradou odměny odborníku.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, Rv II 33/32.)

Žalobce, stavitel, vybudoval pro žalované obytný dům. Proti žalobě o nedoplatek kupní ceny namítli žalovaní započtením vzájemné pohledávky, ježto stavba domu byla provedena vadně, mimo jiné i pohledávku na náhradu 800 Kč, jež zaplatili odborníku. **P r o c e s n í s o u d** první stolice přiznal žalovaným tuto vzájemnou pohledávku z těchto důvodů: Pokud jde o 800 Kč, které žalovaní zaplatili odborníku G-ovi, jest vzhledem k výpovědi svědka G-a jisto, že žalovaní byli nuceni vzhledem k četným vadám ať opraveným, ať dosud neopraveným vzít si odborníka, a ani 800 Kč není vzhledem k námaze a k okolnostem přemrštěno, nýbrž jest přiměřeno. Proto i tato částka byla žalovaným přiřknuta. Nejde tu o slevu podle § 1167 obč. zák., nýbrž o vzájemnou pohledávku z náhrady škody, která byla před sporem plným právem započtena na žalobcův nárok. **O d v o l a c í s o u d** nepřiznal žalovaným řečenou pohledávku. **D ů v o d y:** Pokud jde o částku 800 Kč za přibrání znalce žalovanými, pochybil první soud, přiznav žalovaným tuto částku. Nejde tu, jak první soud mylně má za to, o škodu, kterou žalovaní utrpěli, nýbrž o odměnu poradce, jehož si žalovaní sami přibráli a jehož tedy honorovati musí ze svého. Při tom se podotýká, že vyšetření vady na základě skutečností stranami tvrzených bylo právě úkolem znaleckého posudku ve sporu a nelze proto přiznávat žalovaným odměnu za jiného ještě odborníka, jehož snad podle svého názoru potřebovali.

N e j v y š š í s o u d obnovil co do 800 Kč rozsudek prvního soudu a uvedl v této otázce v

d ů v o d e c h:

Jde jen ještě o odměnu 800 Kč, zaplacenou žalovanými odborníku Janu G-ovi za to, že na jejich výzvu zkoumal, zda stavba byla provedena řádně. Lze souhlasit s odvolacím soudem, že jde o odměnu poradce, kterého si žalovaní sami přibráli a jehož tedy musí odměnit ze svého. Ale tím, že tak učinili, bylo právě ztenčeno jejich jmění o tento honorář a, jelikož k tomu zavedl příčinu žalobce neodborným provedením stavby jemu předané, tedy protiprávním činem, jest žalovaným práv i z náhrady této škody, zejména, když se uváží, že přibrání odborníka bylo zapotřebí ke zjištění vad a že zjištěné vady nejsou nijak

nepatrné, any úhrnné srážky, uplatňované z tohoto důvodu ještě za sporu, činí přes 5.000 Kč, jak sama dovolací odpověď připouští.

Čís. 12792.

Věřitel, jenž nevznesl odpor v rozvrhovém řízení, může proti pravoplatnému rozvrhovému usnesení uplatnit své lepší právo pořadem práva potud, pokud je zakládá na skutkové podstatě, o níž nebylo v rozvrhovém usnesení rozhodnuto.

Neuplatnil-li věřitel v rekursu proti rozvrhovému usnesení, že se soudce, rozvrhuje nejvyšší podání, dopustil omylu, nemůže to uplatňovati žalobou z obohacení.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, Rv II 168/32.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost přihlásil žalobce pohledávku úhrnem 831 Kč 40 h, proti níž nebyl vznesen odpor. Z přihlášené pohledávky přikázáno bylo žalobci jen 401 Kč 20 h, kdežto zbytek nejvyššího podání 409 Kč 41 h přikázán byl žalované, která by jinak vyšla na prázdno. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení 409 Kč 41 h, tvrdě, že se jen omylem exekučního soudce stalo, že nebyl žalobci přikázán na zbytek jeho pohledávky zbytek nejvyššího podání 409 Kč 41 h. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Soud první stolice považuje za nesporné žalobcovo tvrzení, že se jen omylem exekučního komisaře stalo, že mu nebyl přikázán na zbytek jeho pohledávky zbytek nejvyššího podání 409 Kč 41 h, takže i odvolací soud vychází z tohoto skutkového podkladu. Soud první stolice, vyhověv částečně žalobě, odůvodnil své rozhodnutí poukazem na logickou jednotnost právního řádu a na zásadní pravidlo občanského práva, že se nikdo nemá obohatit bez právního důvodu na škodu druhého a, kdo se takovým způsobem obohatil, jest povinen toto obohacení poškozenému vydati. Tento názor jest ovšem správný, jde však o to, zda lze ho použít na souzený případ. Odvolací soud jest toho názoru, že spornou otázku jest posoudit s jiného hlediska. § 1435 obč. zák. ustanovuje, že lze požadovati nazpět věci, když právní důvod si je podržeti od počátku scházel anebo později odpadl. Takovýmto plněním jest na roveň klásti i protiprávní vrchnostenské opatření, především tedy protiprávní exekuci. Plnění, jehož se někomu dostalo na základě protiprávní exekuce, lze ovšem kondikovati, avšak jen pokud tomu neodporuje právní moc rozhodnutí. A v té příčině poukázati jest na názor býv. vídeňského nejvyššího soudního dvoru vyjádřený v plenissimárním usnesení ze dne 20. dubna 1915 čís. Pres. 128/15, judikát čís. 220 sb. rozh. čís. 7404, podle něhož věřitel, který nevznesl odpor v rozvrhovém řízení, může proti pravoplatnému rozvrhovému usnesení své lepší právo pořadem práva uplatnit potud, pokud se toto právo zakládá na skutkové podstatě, o níž v rozvrhovém usnesení nebylo rozhodnuto. K odůvodnění tohoto názoru uvedl býv. vídeňský nejvyšší